

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. P. K., Ph.D., MBA**, bytem Makovského 1177/1, Praha 6, zast. JUDr. Vojtěchem Mihalíkem, advokátem se sídlem Bezručova 1896/90, Mikulov, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2022, č. j. 22 A 26/2021-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho právního zástupce, JUDr. Vojtěcha Mihalíka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 2. 3. 2021, č. j. KUJI 17896/2021. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 9. 11. 2020, č. j. DOP/111068/2020-novotna/7465/2020, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť neznámý řidič jím provozovaného motorového vozidla reg. zn. X dne 28. 4. 2020 ve 22:49 hod. na dálnici D1 v úseku od 140,95 do 145,35 km ve směru na Brno jel průměrnou rychlostí, dle zjištění úsekovým měřením, 97 km/h (již po započtení možné odchylky měření), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 80 km/h a porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Jednání řidiče mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku

provozovatele vozidla správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] V žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ke Krajskému soudu v Brně žalobce namítal, že správnímu orgánu I. stupně sdělil totožnost řidiče (J. Z., R. X, P. 1), který v době spáchání přestupku vozidlo řídil. Správní orgán I. stupně řidiče předvolal k podání vysvětlení, ten však na výzvu nereagoval a bez omluvy se nedostavil. Správní orgán I. stupně poté věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Tento postup byl podle žalobce předčasný, formalistický a v rozporu s principem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že právě pasivita označeného řidiče je v obdobných případech typickým obstrukčním jednáním. Využívání dalších procesních institutů by bylo neefektivní, navíc podle nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, nebylo ani možné. Žalovaný upozornil rovněž na atypickou četnost doplňování odvolání ze strany žalobce a uplatňování řady dalších souvisejících podání.

[4] Žalobce ve své replice na vyjádření žalovaného konstatoval, že nebylo v jeho moci zajistit, aby řidič se správním orgánem komunikoval. Obrátil se rovněž na veřejného ochránce práv, který mu dal za pravdu. Doplnil též odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je namístě využít další procesní nástroje. Závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, nelze podle žalobce na přestupek řidiče vozidla vztáhnout.

[5] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Po shrnutí základních východisek problematiky krajský soud identifikoval tři okruhy případů, které obvykle nastávají. Projednávaná věc podle něj beze zbytku neodpovídala žádnému z typových případů, ovšem s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 315/2018-32 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), se krajský soud přiklonil k výkladu, že i zde bylo namístě přistoupit k dalším krokům směřujícím k potrestání řidiče vozidla. Podle krajského soudu mohl správní orgán vyzvat žalobce k doložení, že jeho vozidlo skutečně řídil jím označený řidič. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu sice není možné předvedení obviněného z přestupku řidiče, ovšem uložení pořádkové pokuty si obecně představit lze. Krajský soud odkázal rovněž na interpretaci nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016-45. Poukázání na to, že označení nekontaktní osoby jako řidiče je běžnou procesní obstrukcí, podle krajského soudu nepostačuje k tomu, aby bylo možné usuzovat, že právě žalobce jednal obstrukčně. Jeho nadstandardní procesní aktivita nastala až po odložení věci přestupku řidiče.

[7] Žalovaný (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou považuje za přijatelnou, neboť napadený rozsudek podle něj představuje zásadní odchýlení od dosavadní judikatury. Takový zvrat a důraz na bezúčelné opakované obesílání označených řidičů podle stěžovatele „*vyvolává zpochybnění právních úkonů všech správních*

pokračování

orgánů v ČR“. Stěžovatel očekává masivní aplikaci mimořádných opravných prostředků a zdůrazňuje, že jde o případy s vysokou mírou účasti obecných zmocněnců specializujících se na obstrukce. Napadený rozsudek podle stěžovatele neobsahuje žádné logické zdůvodnění, jaký přínos by mělo opakované zasílání výzvy označenému řidiči či kolik výzev musí správní orgán zaslat, aby bylo možné případ odložit. Stěžovatel odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, kde je podle něj tatáž právní otázka řešena rozdílně. Je přesvědčen, že se v obdobných případech ani takto nepodaří v 60 dnech stanovených v § 76 odst. 1 písm. k) [nyní písm. l)] zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti označenému řidiči. Požadavek krajského soudu tak pouze zvýší administrativní zátěž a rozšíří možnost obstrukcí.

[8] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v posouzení toho, zda učinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Stěžovatel je toho názoru, že označená osoba musí být kontaktní i vůči správnímu orgánu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, stěžovatel konstatuje, že označení řidiče vozidla žalobcem nevedlo k zahájení řízení o přestupku s údajným řidičem, žádné jiné okolnosti neskytaly reálnou příležitost zjistit skutečného řidiče (žalobce své tvrzení nikterak nedoložil a neuvedl žádné plausibilní vysvětlení, proč tato osoba řídila jím provozované vozidlo). Výklad krajského soudu podle stěžovatele vede k narušení rovného přístupu, neboť vůči zahraničním osobám správní orgány nemohou uplatnit plný rejstřík zajišťovacích prostředků.

[9] Krajský soud podle stěžovatele zcela přehlédl průběh správního řízení svědčící o účelovosti a obstrukčnosti jednání žalobce. Žalobce vynaložil značné úsilí na to, aby brojil proti postupům správních orgánů, ale nikoli na to, aby doložil osobu údajného řidiče. Domluva žalobce jakožto provozovatele vozidla s osobou, které údajně své vozidlo svěřil k užívání, by se jevila jako nejefektivnější řešení. Stěžovatel poznamenává, že není zcela běžné dvanáctkrát doplnit odvolání, a poukazuje na množství dalších souvisejících podání žalobce (námitek podjatosti, stížností či žádostí o informace). Napadený rozsudek je podle stěžovatele v rozporu rovněž s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 As 185/2020-37, podle něhož postačuje jediné zaslání výzvy osobě označené jako řidič k podání vysvětlení, pokud jí je doručeno fikcí a zůstane bez jakékoli reakce.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a posouzení krajského soudu z něj vychází, není tedy dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud podle něj není další instance, která by měla skutkový stav znovu přezkoumávat. Podle žalobce správní orgán neučinil žádný proaktivní krok k „vytěžení“ získané informace o osobě řidiče. Označený řidič je přitom občanem České republiky, je držitelem řidičského průkazu a má zpřístupněnu datovou schránku. Správní orgán mohl vyzvat žalobce i k doložení dalších skutečností, příp. ho předvolat jako svědka v řízení o přestupku řidiče. Mohl i uložit označené osobě pořádkovou pokutu nebo se pokusit kontaktovat řidiče jiným způsobem. Žalobce dále poznamenává, že nebyl vyzván, aby doložil důvod užívání vozidla řidičem, nebylo mu ani sděleno, že správní orgán považuje jeho tvrzení za neprokázané či nevěrohodné. Podle žalobce správní orgán nemůže spoléhat na jistou „druhou možnost“ (tj. vedení řízení s provozovatelem vozidla)

a rezignovat na procesní aktivitu u „první možnosti“ (tj. vedení řízení s označeným řidičem vozidla).

[11] Podle žalobce nelze z úsilí věnovaného správnímu řízení dovozovat účelovost či nedůvěryhodnost jeho účastníka. K doplnění odvolání žalobce přistupoval vždy ve chvíli, kdy zjistil nové a pro věc významné informace. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 Afs 4/2011-72, žalobce uvádí, že se dosud nesetkal s názorem, že by doplnění odvolání mohlo představovat obstrukci či zneužití práva. Připomněl rovněž, že některým jeho podáním bylo vyhověno. K rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 As 185/2020-37, žalobce poznamenal, že v oné věci (na rozdíl od věci projednávané) se jednoznačně jednalo o obstrukci ze strany provozovatele vozidla (tentýž řidič byl označován opakovaně, z území České republiky byl vyhoštěn, zmocněnec provozovatele používal obdobnou taktiku v mnoha dalších řízeních). Žalobce připomíná, že dotčené vozidlo vlastní sám jako nepodnikatel, nemá tedy povinnost vést evidenci; k předložení žádných dokumentů ani nebyl ze strany správního orgánu nikdy vyzván. Napadený rozsudek podle něj nepředstavuje odchýlení se od rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

[12] V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti žalobce upozorňuje, že postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím zjistil, že správní orgán I. stupně za deset let nevyužil ani jednou institut předvedení a pouze jednou uložil pořádkovou pokutu. Není tedy pravdou, že by správní orgán ve všech případech použití těchto institutů individuálně zvažoval.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, a jedná za něj k tomu pověřená osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] S ohledem na skutečnost, že před krajským soudem rozhodoval ve věci samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

pokračování

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikurní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

[16] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[17] V prvé řadě je nutné poznamenat, že přestupek provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu je subsidiární k přestupku řidiče vozidla. Za přestupek je tedy odpovědný primárně řidič vozidla; provozovatel až tehdy, nelze-li vést přestupkové řízení s řidičem (srov. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). K otázce, jaké kroky je nutné považovat za nezbytné ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu uvedeného ustanovení, zdejší soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, upřesnil, že po správních orgánech nelze vyžadovat „*rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla [...] zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*“.

[18] Byť je judikatura k tomuto tématu značně kazuistická (a Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že vždy je nutné posuzovat okolnosti daného případu, srov. např. rozsudky ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37, či ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019-61), lze zobecnit, že pokud provozovatel vozidla označí skutečného řidiče a plausibilně vysvětlí důvod užívání vozidla touto osobou, jediná výzva k podání vysvětlení (na niž adresát nereaguje) pro splnění zákonné podmínky učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku nepostačuje (viz např. rozsudky tohoto soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25, či ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26).

[19] Existují však i případy, kdy lze i jednu výzvu zaslanou údajnému řidiči označenému provozovatelem považovat za dostatečný krok ke zjištění pachatele přestupku. Tak je tomu při různých druzích obstrukčního jednání provozovatele vozidla, které může spočívat v označení nekontaktní (často zahraniční) osoby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, či ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36), příp. osoby, která bývá v obdobných případech označována jako řidič opakovaně (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, či ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 As 185/2020-37). Další úkony nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat ani v situaci, kdy označený řidič odmítne podat vysvětlení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, a následné usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 1736/16), nebo sdělí, že si přestupku není vědom (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 8 As 194/2022-38), příp. pokud právnická osoba provozující vozidlo označí jako řidiče vlastního jednatele a ten na výzvu nereaguje (srov. rozsudek ze dne 19. 5. 2021, č. j. 6 As 49/2021-20).

[20] Podle stěžovatele se krajský soud odchýlil zejména od rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 As 185/2020-37. K nim však projednávanou věc nelze přirovnat, neboť v obou těchto případech bylo prokázáno, že označení řidiče představovalo obstrukční taktiku osob nabízejících „pojištění proti pokutám“. V projednávané věci však nebylo zapojení těchto osob zjištěno. Jak poznamenal i krajský soud, k nadstandardní procesní aktivitě žalobce došlo až poté, co byla odložena věc přestupku řidiče. Skutečnost, že v daném typu řízení určitým způsobem může docházet (a často také dochází) k obstrukcím, sama o sobě nemůže vést k závěru, že označení konkrétního řidiče představuje obstrukční jednání vždy. Správní orgány nepopsaly žádné okolnosti specifické pro posuzovaný případ, z nichž by vyplývalo, že označení řidiče skutečně bylo pouze obstrukcí a zjevně nemohlo vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.

[21] Krajskému soudu je však nutné dát zapravdu rovněž v tom, že projednávanou věc nelze přirovnat ani k typickým případům, kdy lze po správních orgánech žádat aktivnější zjišťování pachatele přestupku při řízení vozidla. Žalobce totiž toliko označil řidiče, neuvedl však žádný plausibilní důvod, proč tato osoba jím provozované vozidlo řídila, ani své tvrzení nedoložil žádnými důkazními prostředky. Na tento případ tudíž nelze nahlížet ani stejnou optikou jako na autopůjčovny, autodopravce či prodejce vozidel, kteří kromě tvrzení rovněž prokázali, z jakého právního důvodu řídila vozidlo právě ta osoba, kterou jako řidiče označili.

[22] Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud shoduje s krajským soudem, že nejpřílehavěji na projednávanou věc dopadá situace řešená v rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 315/2018-32, podle něhož *„nemohl magistrát dovodit, že se M. V. nedaří doručovat, neboť výzvu k podání vysvětlení doručoval pouze jednou a doručit tuto písemnost se podařilo. Bylo proto předčasné věc bez dalších kroků odložit. Jedním z možných kroků, které mohl magistrát učinit, byla také krajským soudem uvedená výzva žalobci k doložení, že jeho vozidlo skutečně řídil jím označený řidič (ostatně žalobce jako provozovatel vozidla by mohl v přestupkové věci vystupovat jako svědek).“*.

[23] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud se od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu nikterak neodchýlil – naopak, správně ji aplikoval. Nelze se tudíž ztotožnit s obavou z velkého množství mimořádných opravných prostředků. Ani možnost správních orgánů vypořádat se s obstrukčním jednáním nebyla napadeným rozsudkem nikterak dotčena, neboť v projednávané věci nebylo prokázáno, že by označení konkrétního řidiče bylo obstrukčního charakteru (na budoucí případy prokázaného obstrukčního jednání tedy nebude možné tento rozsudek vztáhnout).

[24] Lze poznamenat, že správní soudnictví má kasační charakter (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29, či ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS). V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. tedy krajský soud při přezkoumání rozhodnutí stěžovatele vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu. Nebylo jeho úkolem domýšlet hypotetické možnosti, které v projednávané věci nenastaly (slovy stěžovatele *„kolik výzev musí správní orgán odeslat“*). Přesto však krajský soud naznačil stěžovateli směr, kterým se mohl správně orgán I. stupně ubírat: vyzvat žalobce k doložení, že jeho vozidlo skutečně řídila jím

pokračování

označená osoba. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že reakce na takovou výzvu by pak mohla správnímu orgánu pomoci v prokázání přestupku označenému řidiči, nebo naopak toho, že ve skutečnosti šlo o obstrukční jednání ze strany provozovatele. Vyloučeno samozřejmě nebylo ani uložení pořádkové pokuty osobě označené jako řidič podle § 137 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, za to, že se bez omluvy nedostavil k podání vysvětlení; o tom byl označený řidič vozidla ve výzvě ze dne 2. 7. 2020 poučen.

[25] Ač jsou případy obstrukčního jednání přestupců (a zejména pachatelů přestupku provozovatele vozidla) častým problémem, s nímž se správní orgány potýkají, nelze rezignovat na individuální posouzení každé věci a skutečné naplnění požadavku na učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, vhodných v kontextu daného případu. Odlišný přístup nepředstavuje nepřípustnou nerovnost, pokud je podmíněn právě okolnostmi jednotlivých případů. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečné odpovědi na námitky uvedené v kasační stížnosti. Lze uzavřít, že nebyl shledán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji Nejvyšší správní soud shledal nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a odmítl ji.

[26] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil.

[27] Žalobce vynaložil náklady na své zastoupení. V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zastoupen advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady stěžovatele spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]; dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené žalobcem v řízení o kasační stížnosti na jeho právní zastoupení činí 3 400 Kč. Tato částka se zvyšuje o 714 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %. Celkem tedy žalobci přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 4 114 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu